

отъ джоба и усмихнатъ, зачервенъ, я слага на малкото прозорче.

— Вижте, моля ви се, извинете за безпокойството—преплита се той. — Това е моята диплома.. Отъ Женевския университетъ.. Казаха ми да я заложа при васъ.. Ето я! азъ ще съмъ благодаренъ и на петъ хиляди. . . Благодаря предварително . . .

И съвсемъ забърканъ, смутенъ, той се усмихва добродушно като дете, което е видѣло донесения му подарѣкъ и чака само да му го дадатъ вържцетѣ. А лицето на касиера е съвсемъ друго. Недоумение, учудване, сърдитостъ, злоба, презрение, бързо, като облачни сѣнки, минаватъ по него. Той писва съ остъръ гласъ:

— Какво? — и дори става отъ стола си. Главинчевъ мисли, че не е разбранъ добре и отново, още по смутенъ, съ капки потъ по челото, но все така довѣрчиво, благо усмихнатъ, повтаря:

— Казаха ми, че сте давали заемъ срещу залогъ на диплома. Та ето моята диплома. Тя е отъ Женевския университетъ по юриспруденция. . . Извинявамъ се пакъ за безпокойствието, но като може да получа петъ хиляди. . . Знаете, притѣсненъ съмъ материално, а при това жененъ човѣкъ, при днешната криза. . .

Касиерътъ го гледа като хипнотизизанъ. Той сякашъ не може да си откъсне погледа отъ него. Та това е нѣщо изключително, фантастичо, небивало презъ неговата дваисетгодишна служба. Предъ гишето сж стояли какви ли не хора — богати и бедни, умни и наивни, честни и мошеници, апаши, дори луди, съ вѣнецъ жълти цвѣтя на челото, но тѣ изглеждатъ иначе. Този несъмнено не е лудъ, приказва и свързано и интелигентно. И все пакъ! Не, не, той не е лудъ! Касиерътъ почва да го гледа сърдито. Лицето му е напрегнато до крайна сте-